

ALINA

LUCIE CASTEL

Alina

HET PACT VAN DE ERFGENAMES 1

In de rijke familie Rochefort
hebben de mannen de macht.
Totdat vier vrouwen opstaan.

Uit het Frans vertaald door Annelies Kin

eceaan

Alina is deel 1 van de serie Het pact van de erfgenames

Oorspronkelijke titel *Le pacte des héritières. Livre 1 – Alina*. Talent Éditions, Parijs

© 2026 Lucie Castel

© 2026 Nederlandse vertaling Lucie Castel / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeeld © Ilina Simeonova/Trevillion / Shutterstock

Foto auteur © Johanna Vogel

NUR 302

ISBN 9789046836453

ISBN 9789046836460 (e-book)

ISBN 9789046836477 (audiobook)

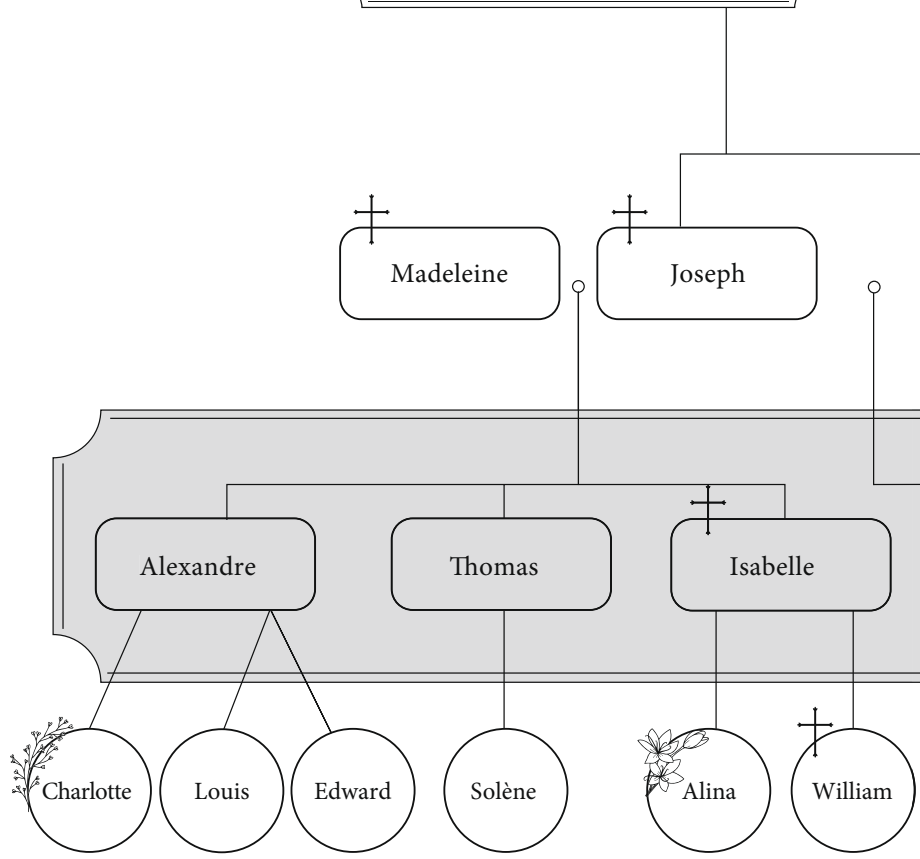
www.oceanboeken.nl

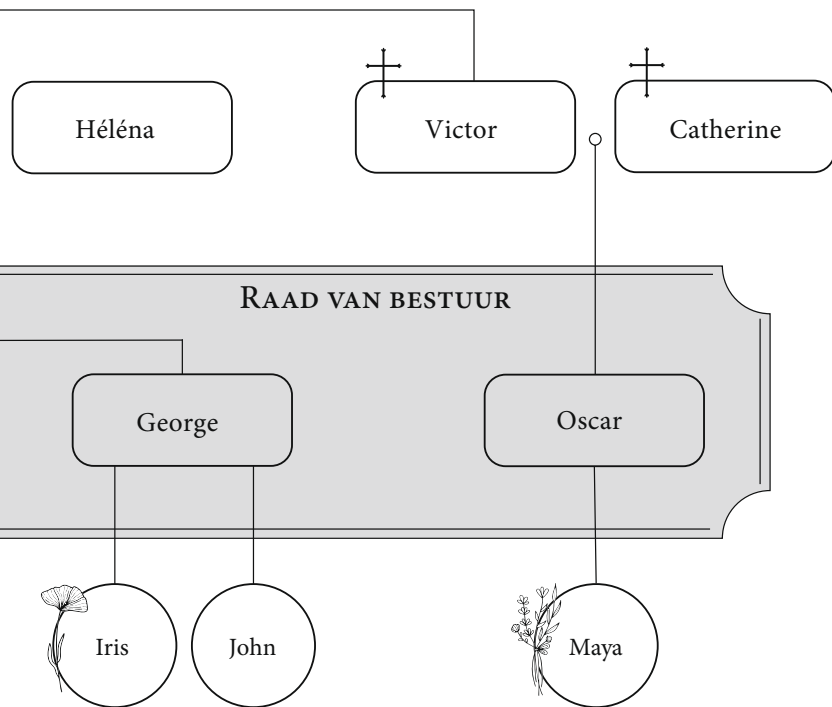
Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Aan Karine, mijn literair agent en vooral mijn goede fee.
Zonder jou was dit avontuur nooit mogelijk geweest.

De familie Rochefort

Proloog

8 februari 2010, Cannes

Het rommelende onweer overstemde de brullende motor van de dienstwagen. Nicolas d'Albret scheurde richting de heuvels van Cannes alsof zijn leven ervan afhing, en in zekere zin was dat ook zo. Hij was nog maar pas begonnen bij een van de meest prestigieuze notariskantoren van de stad en wilde er alles aan doen om zo snel mogelijk carrière te maken. Door die vastberadenheid had hij zijn werktelefoon al bij de tweede beltoon opgenomen – ook al was het zaterdagavond tien uur – en racete hij door de kronkelige straatjes van de chicste wijk van Cannes.

Zodra hij voor de imposante poort van Villa Verde stond, drukte hij op de intercom.

‘Nicolas d'Albret,’ zei hij. ‘Van het kantoor Dupont, Ficcetti en De Laroche.’

Er kwam geen antwoord, maar de poorten zwaaiden zo snel open dat zijn woorden net een magische spreuk leken. De binnenplaats van het kasteel op rijden was een bijzondere, fascinerende ervaring, en ondanks de tragische omstandigheden die hem hier brachten op dit late uur, nam Nicolas d'Albret toch even de tijd om het gebouw met zijn beige gevel en pastelgroene luiken te bewonderen. Tot dan toe had hij het alleen gezien op foto's uit de tijd toen Villa Verde het toneel was van de meest uitbundige avondfeesten van Hemingway. Het gebouw had drie verdiepingen met talloze hoge ramen en werd geflankeerd door twee torens met spitse grijze daken, als een sprookjeskasteel. De villa stak af tegen een lucht vol dreigende wol-

ken, en hoewel het gebouw niet langer de flamboyante feestlocatie van weleer was, straalde het nog steeds iets majestueus uit.

Nicolas d'Albret klemde zijn aktetas tegen zich aan en liep naar het bordes, terwijl een bliksemflits opnieuw de hemel doorkliefde. De deur ging zo snel open dat je zou zweren dat de butler daar een poosje had staan wachten.

‘Goedenavond, meneer d'Albret.’

De man met de magere, knoestige gestalte van een oude, verkoolde tak sloot de deur met een verbazingwekkende snelheid en vroeg de notaris hem te volgen naar de enorme centrale trap van het kasteel. De marmeren vloer met zwart-beige dambordpatroon, waarop zich de schaduwen aftekenden van de barokke meubelen en de indrukwekkende planten die de ruimte sierden, glansde onder de bliksemschichten. De trap was gestoffeerd met een dik roodgouden tapijt, onberispelijk schoon ondanks het grote aantal mensen dat er ongetwijfeld continu op liep, en Nicolas d'Albret aarzelde even om zijn voeten erop te zetten.

‘Hoe gaat het met hem?’ vroeg hij terwijl hij toch achter de butler aan liep.

‘Slecht, meneer, heel slecht.’

Op de eerste verdieping liepen ze door de eetkamer, een ruimte die een merkwaardige sfeer van de middeleeuwen en rococo ademde. Door de verwarrende mix van houten elementen uit de vijftiende eeuw, opgezette dierenkoppen, een volledig harnas en wandtapijten met opzichtig gouden borduurwerk kreeg je een overdadig en benauwd gevoel in deze ruimte, hoe enorm die ook was. Aan de andere kant van de kamer zag de notaris een dozijn mannen zitten, van wie hij alleen meester Cazalneuf kende. Hij was een van de belangrijkste advocaten van de familie, een fiscaal specialist met een sluwe blik die paste bij zijn fretachtige gelaat.

Dat beloofde niets goeds.

Op de tweede verdieping begeleidde de butler de notaris naar

het einde van een lange gang, waar hij twee dubbele deuren opende, met rijk houtsnijwerk met taferelen van bacchanalen. Ze betraden een kleine salon, waarvan het felrode behang vreemd genoeg een sombere indruk maakte, vanwege de omstandigheden. De vergulde sierlijsten en nepkandelaars schiepen een kunstmatige, haast spectaculaire sfeer, bijna als een theaterdecor. Recht tegenover hen bevond zich een witte deur, maar nauwelijks waren ze bij die deur gekomen of die zwaaide nog voor ze hem hadden aangeraakt open, en er stapte een kale, gezette man naar binnen, die bijna geen hals leek te hebben.

‘Dokter Levy,’ zei de butler tegen de man die net naar buiten kwam. ‘Mag ik u voorstellen aan meneer d’Albret, een notaris van het kantoor.’

‘Goedenavond, dokter,’ groette Nicolas beleefd.

‘Ik weet niet waarom u hier bent,’ antwoordde de arts terwijl hij zijn bril afzette, die sporen op zijn neus had achtergelaten, ‘maar wat hij ook vraagt, voer het snel uit.’

‘M-maar... hoe is dit mogelijk?’ vroeg de notaris verbaasd. ‘We hebben een week geleden nog op kantoor met hem vergaderd.’

‘Hij is tweeënnegentig jaar, heeft gevorderde diabetes en een hart dat het al tien jaar geleden had moeten opgeven. Geloof me, het is een wonder dat hij het tot nu toe heeft volgehouden.’

‘Is hij van gedachten veranderd wat de ziekenwagen betreft?’ vroeg de butler.

‘Nee, hij heeft uitdrukkelijk verboden de hulpdiensten te bellen, en bovendien zou dat niets uithalen. Dit is zijn einde, dat weten we allebei. Laten we ervoor zorgen dat deze man kan sterven zoals hij dat wil, in zijn eigen huis.’

‘En wat zijn familie aangaat?’

‘Dezelfde stellige weigering. Ik wil de patiënt niet parafraseren, maar eenvoudig gezegd: u verwittigt hen maar als het voorbij is. Enfin... u begrijpt me wel.’

De twee mannen knikten onder de sceptische blik van Nicolas d'Albret. Hij kende de excentrieke reputatie van de stervende, maar deze eisen leken eerder afkomstig van een verwarde geest dan van iemand bij zijn volle verstand. Vervolgens deed de arts een stap opzij en konden ze de kamer binnengaan.

De eerste indruk van de notaris was dat ze de doodstrijd van een koning bijwoonden. De gordijnen voor de ramen, bedrukt met hetzelfde groen-gouden motief als het behang, waren even kunstig gedrapeerd als in een achttiende-eeuws kasteel. Het baldakijn van het bed was vervaardigd uit dezelfde stof als de gordijnen en versterkte de weelderige grandeur van de kamer. Het bed zelf leek bijna de hele ruimte in beslag te nemen. Te midden van dit decor, bijna opgeslokt door het enorme matras, lag een van de meest gefortuineerde cliënten van het kantoor Dupont, Ficcetti en De Laroche, en een van de rijkste mensen ter wereld.

‘Mene-’

‘Notaris,’ onderbrak de stervende met zwakke stem, ‘notaris.’

‘Ja, hier ben ik,’ antwoordde de jongeman haastig. ‘Ik ben Nicolas d'Albret...’

‘Kom dichterbij, kom snel.’

Hij gehoorzaamde en knielde bij de oude man. Zijn gezicht leek net een smeltende kaars, tegelijk angstaanjagend en lachwekkend. Waar was die autoritaire en arrogante man gebleven die hij vorige week op kantoor had ontmoet? Magere Hein was hier aan het werk.

‘Het spijt me, meneer Dupont is op zakenreis en meneer Ficc-’

‘Zw-zwijg,’ zei de stervende zuchtend, die het zichtbaar zwaar had. ‘Luister naar me, alsjeblieft.’

Nicolas d'Albret knikte, hoewel de man niet naar hem keek.

‘Ik... Ik wil er zeker van zijn dat alles in orde is. Dat is het enige wat nu telt.’

‘Uiteraard, meneer, alles zal gebeuren volgens uw wensen.’

‘Het... Het is essentieel dat al mijn wensen worden opgevolgd

in de juiste volgorde, begrijp je? Je mag geen... enkele fout tolereren. Geef niet toe en zorg dat de regels... mijn regels worden gevolgd.'

'Al uw richtlijnen zijn genoteerd en begrepen. Ze zullen met de grootste nauwgezetheid worden toegepast.'

'Weet je dat... zeker? Ben je onomkoopbaar?'

Nicolas d'Albret had deze vraag niet verwacht en voelde zich gepikeerd.

'Ik denk graag van wel, meneer,' antwoordde hij met kille stem.

'Je zult onder druk gezet worden, jullie allemaal, en je zult stand moeten houden. Zijn we het eens?'

'Ik vertegenwoordig het kantoor, en ik denk dat wij u altijd trouw en ijverig hebben gediend.'

'Ja, dat is waar, maar...'

De man zweeg abrupt. Gealarmeerd zette de notaris een stap richting het bed, maar plotseling ademde de stervende diep in. De notaris deinsde terug, overweldigd door de intense en vastberaden strijd van de man, hoewel het gevecht allang verloren was.

'Maar de inzet is enorm,' wist hij nog uit te brengen. 'Die overstijgt je bevoegdheid, hij... overstijgt zelfs mij.'

'Daar ben ik me bewust van, meneer.'

De oude man ademde weer in en hernam: 'Zodra ik er niet meer ben, mag je geen tijd verspillen aan gesprekken met de andere advocaten die hiernaast zitten te wachten. Zet onmiddellijk de eerste fase van mijn testament in gang. Ik wil geen... geen tijd meer verliezen.'

'U kunt op mij rekenen, meneer. Ik... Sta me toe te zeggen dat het me spijt.'

'Dat hoeft niet. Ik ben nooit goed genoeg geweest om medelijden te verdienen, zelfs niet aan de poorten van de dood.'

Zijn ademhaling klonk nu piepend.

'Als je een laatste advies wilt van een man op zijn sterfbed... Voer

zijn oproep uit zonder spijt. Dat is de enige les die er in deze wereld echt toe doet.'

Nicolas d'Albret knikte, terwijl hij vreemd genoeg een brok van angst en emotie in zijn keel kreeg. Hij probeerde zich te herpakken en staarde even dromerig naar het plafond. Toen hij zijn blik weer op de oude man richtte, merkte hij dat die niet meer bewoog en zijn borst niet meer op en neer ging. Hij schrok op en riep de dokter, die meteen binnenkwam en zich naar het bed haastte, gevolgd door de butler. Enkele lange seconden later schudde de arts het hoofd, waarop de butler zeer emotioneel reageerde.

'Breng meteen de familie op de hoogte,' beval de arts, 'ik zal de overlijdensakte invullen. Ik weet niet wat hij u heeft verteld, maar volgens mij kunt u uw werkzaamheden hervatten, meneer d'Albret.'

De notaris knikte zwijgend en verliet de kamer zonder een woord te zeggen. Hij liep door de salon, waar de mannen zo te zien amper een vin hadden verroerd, maar zoals afgesproken vertraagde hij niet. Hoewel hij slechts een medewerker van het kantoor was, voelde hij zich met een bijzondere missie belast na dit gesprek dat hij nooit zou vergeten, dat wist hij zeker. Algauw bereikte hij de hal en snelde naar buiten, toen het eindelijk begon te regenen. In zijn haast zag hij de gestalte die tegen de muur geleund stond en hem met veel interesse nakeek niet. De man was helemaal in het zwart gekleed, alsof hij de rouw had voorzien die over dit huis zou komen, en richtte zijn priemende groene slangenogen nu op de trap. Een gemene glimlach speelde om zijn dunne lippen, terwijl hij met zichtbare voldoening zijn armen over elkaar sloeg.

'Het spel kan beginnen,' fluisterde hij uitgelaten.

DEEL 1

1

18 mei 2010, Parijs

Die ochtend had Alina de hele tijd zo'n vreselijke jeuk in haar nek gevoeld dat ze zich bijna tot bloedens toe had gekrabd. Gelukkig zat haar werkdag er bijna op, en ook de jeuk, veroorzaakt door haar pathologische angst om alles goed te doen, trok stilletjes weg.

Alina keek op van de complexe lasnaad waaraan ze al bijna een uur zat te werken en richtte haar aandacht op de wandklok. De hoofdwerkplaats van Hermann en Zonen, waar de meeste techniekers uurwerken van de duurste huizen inspecteerden, repareerden, aanpasten en weer tot leven brachten, was even groot als een loods. De rode bakstenen muren, de stalen balken die halverwege het kathedraalachtige plafond in elkaar waren gezet en de lange werkbanken van donker hout deden aan het tijdperk van de industriële revolutie denken. Ondanks de verouderde omgeving werden in deze werkplaats de modernste werktuigen en de meest geavanceerde machines gebruikt. Toch was in het vak van de luxehorlogerie niets beter dan het oog en de vingers van een vakman. Of in het geval van onderneming Hermann en Zonen, deskundige dameshanden, want de ploeg technici bestond uitsluitend uit vijftien vrouwen. Het team zou binnenkort uit zestien personen bestaan, zodra Alexandre Hermann bevestigde dat Alina's proefperiode werd omgezet in een contract van onbepaalde duur, zoals hij haar de week ervoor had beloofd.

De geur van verhit brons en goud herinnerde haar eraan dat ze haar lasnaad nog niet had afgemaakt, de laatste voordat ze vijfen-

veertig minuten in een overvolle metro naar lucht zou happen, onderweg naar haar piepkleine appartementje in het 19e arrondissement van Parijs.

‘Alina!’ riep haar collega Carole, een vinnige en energieke vrouw die permanent onder stroom leek te staan. ‘Ben je bijna klaar met het raderwerk van meneer Riguet?’

Alina had weinig sympathie voor Carole, een beweeglijke vrouw die continu kletste. Eigenschappen die zijzelf niet bezat en waarvan ze diep vanbinnen graag een beetje had gewild.

‘Zo meteen,’ antwoordde Alina met een vlakke stem, zonder van haar klus op te kijken.

‘Geweldig, dan kan ik alles op tijd monteren.’

Hermann en Zonen werkte uitsluitend samen met luxemerken, en het respecteren van deadlines was een cruciaal onderdeel van de luxeservice die het bedrijf leverde. Toen Alina tegen alle verwachtingen in deze nieuwe baan had binnengehaald, was haar duidelijk gemaakt dat haar werkschema en het aantal uren dat ze in het atelier doorbracht eerst en vooral zouden afhangen van het horlogemerk, en pas in tweede instantie van de naam van de klant. Zowat iedereen zou bezwaar hebben gemaakt tegen deze filosofie, maar Alina was bereid willekeurige arbeidsvoorwaarden te aanvaarden, als ze de baan maar kreeg. In het verleden had ze ten slotte met veel slechtere voorwaarden ingestemd. Ze had al allerlei soorten werk gedaan: naaister, receptioniste in een hotel, serveerster, administratief medewerkster, en nu specialist in het lassen van kostbare horloges. Telkens met dezelfde inzet: zich aanpassen om te overleven, snel bijleren, doen alsof ze het aankon totdat ze het werk perfect beheerste, en vooral nooit laten zien dat ze bang was niet aan de verwachtingen te voldoen. Daarin was ze buitengewoon bedreven. In haar eerdere banen had ze zich niet gelukkig gevoeld, logisch dus dat ze ervaring wilde opdoen, welke ervaring dan ook. Alsof ze op alles voorbereid wilde zijn, zelfs op het ergste. Maar toen

ze zich had ingeschreven voor deze nieuwe opleiding om nog maar eens een nieuw beroep te leren, had ze een klik gevoeld. Voor het eerst gaf ze echt om haar baan.

Alexandre Hermann, de zoon van Jean Hermann, had ongetwijfeld al heel snel door dat zij een werkneemster was die elke klus zou accepteren, op voorwaarde dat ze haar een beetje vleiden en haar een mooie carrière voorspiegelden. Die overduidelijke behoefte aan erkenning en die drang om snel de ladder te beklimmen brandde op Alina's voorhoofd, als het lampje van een speleoloog in een donkere grot.

Alina strekte haar rug wervel voor wervel en zette haar lasapparaat uit. Ze had het zelf niet meer door, maar haar hele lichaam rook naar verhit metaal, van haar zwarte, jongensachtige bob tot haar roze polo en haar spijkerbroek, versleten door talloze wasbeurten.

‘Je kunt het overnemen,’ zei ze tegen Carole. ‘Ik heb alles af hier.’

‘Top, dan kan ik bij het monteren checken of dit wondertje snort als een dikke kater.’

Het ‘wondertje’ in kwestie was een Vacheron Constantin-horloge, model ‘traditionnelle quantième perpétuel ultra-plate’, waarvan de waarde ruim honderdduizend euro bedroeg. Hoewel Alina de prijs kende van elk horloge waaraan ze werkte, rekende ze die nooit om in euro's, maar in maandsalarissen. Dat hielp haar zich te concentreren en te onthouden dat er binnen het bedrijf altijd iemand was met een betere positie, maar ook iemand met minder geluk. Zo werkte de sociale ladder nu eenmaal. Alleen zo bleef die in evenwicht, en alleen zo kon ze zich voorstellen dat ze die op een dag zelf zou beklimmen.

Hoewel ze op de allerlaagste treden was begonnen, in de meest uiteenlopende functies, betekende deze baan onmiskenbaar een stap vooruit. Dat besef zorgde ervoor dat ze elke ochtend met evenveel enthousiasme en vastberadenheid opstond als tijdens haar

middelbareschooltijd. Ze was trouwens de enige van het hele tehuis, waar ze een groot deel van haar leven had doorgebracht, die daarvan had genoten.

‘Mevrouw Blois?’

De kristalheldere stem van Noëlle, de directiesecretaresse, onderbrak Alina die bezig was haar spullen op te ruimen.

‘Ja?’ vroeg ze op het toontje van de beste leerling van de klas, wat ze altijd was geweest.

‘Meneer Hermann wil je spreken voor je vertrekt.’

Zonder op antwoord te wachten draaide Noëlle zich om en liep de trap op naar de directiekantoren en de administratieve diensten. Alina voelde haar hart sneller kloppen. Weg met die treurige statistieken over de beroepskansen van jongeren uit tehuizen: ze had haar graal te pakken! De graal die haar eindelijk wat zekerheid zou geven.

Terwijl ze de grote zaal uit liep onder de veelbetekenende blikken van haar toekomstige collega’s dacht Alina aan Amir, haar begeleider. Ze had natuurlijk meer dan één begeleider gehad, maar alleen hij had ertoe gedaan. Alleen hij had haar niet gezien als het zoveelste kind dat na haar geboorte op straat was gedumpt, als een stuk afval waarvan je niets kon verwachten. Alleen hij had gedacht dat hij dit brokje steenkool misschien kon omvormen tot een raderdje dat nut had in de maatschappij. En vreemd genoeg wilde Alina maar al te graag ingezet worden en zo eindelijk een plekje op de sociale ladder veroveren.

Op de eerste verdieping veranderde het interieur plotseling, alsof je in een andere wereld belandde. De ruwe stenen muren en de stalen balken maakten plaats voor een dik tapijt met geometrische patronen, zilvergrijs behangpapier en een reeks abstracte schilderijen die op een rij hingen – telkens één tussen twee dubbele deuren. In de lucht hing de geur van luxe kaarsen met suggestieve geuren als ‘herinneringen aan een verloren dierbare’ en van de